

TRUYỆN TRANH

VĂN VƯƠNG PHẠT TRỤ CỨU DÂN

TẬP 9

- KIM KHÁNH -

TABLA

thuongmaitr

TẬP 9

VĂN VƯƠNG PHẬT TRỤ CỨU DÂN

KIM KHÁNH

vẽ

SƠN LÂM

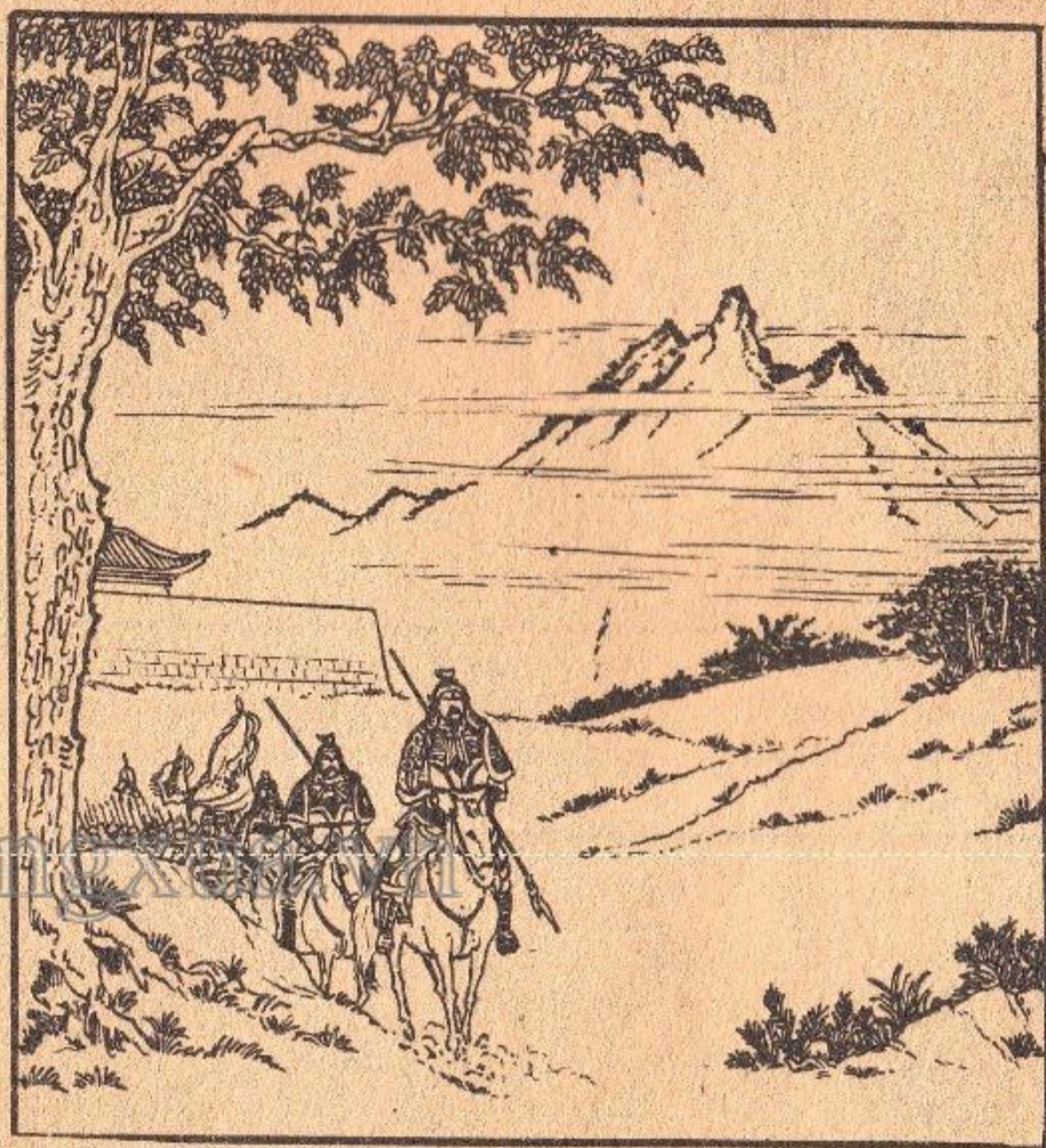
soạn lời

(Theo truyện "Phong Thần Diễn Nghĩa" của Trung Hoa)

NHÀ XUẤT BẢN LONG AN

1991

thuongmaitr

Văn Thái sư nói: “Trong triều không còn ai có đủ mưu lược thay mặt tôi trong lúc này. Vậy nếu có điều gì trái lẽ, Võ Thành Vương phải can gián, chớ nên làm thình”. Đoạn, Văn Thái sư quay sang tâu với Trụ Vương: “Tôi vì xã tắc, không tiếc thân trước làn gươm mũi giáo, xin bệ hạ ở nhà nhớ lấy kỷ cương, noi gương các vị tiên vương mà trị nước, chớ khá bỏ lệ xưa. Tôi đi lâu lắm là một năm, sớm lắm là sáu tháng sẽ trở về giúp việc triều đình”. Nói rồi từ giả các quan, nhắm hướng Đông Hải tiến binh.

Văn Thái sư đi rồi, Trụ Vương liền truyền tha cho Vưu Hôn, Bí Trọng. Trụ Vương nói: "Hai người ấy không có tội gì, bởi Thái sư bức hiếp nên ta phải nể mặt, truyền xử phạt thế thôi".

Bí Trọng, Vưu Hôn được phục chức, theo hầu xa giá như trước. Từ ấy Trụ Vương trở lại con đường cũ, muốn làm gì thì làm, không ai dám can gián nữa.

Một đêm nọ, Trụ Vương mở tiệc vui cùng các quan. Trong lúc ấy, Đắc Kỷ và Hỉ Mị khởi phải hầu Trụ Vương, liền xuất hồn yêu tinh, nổi trận gió, bay ra khỏi lầu tìm người mà ăn thịt.

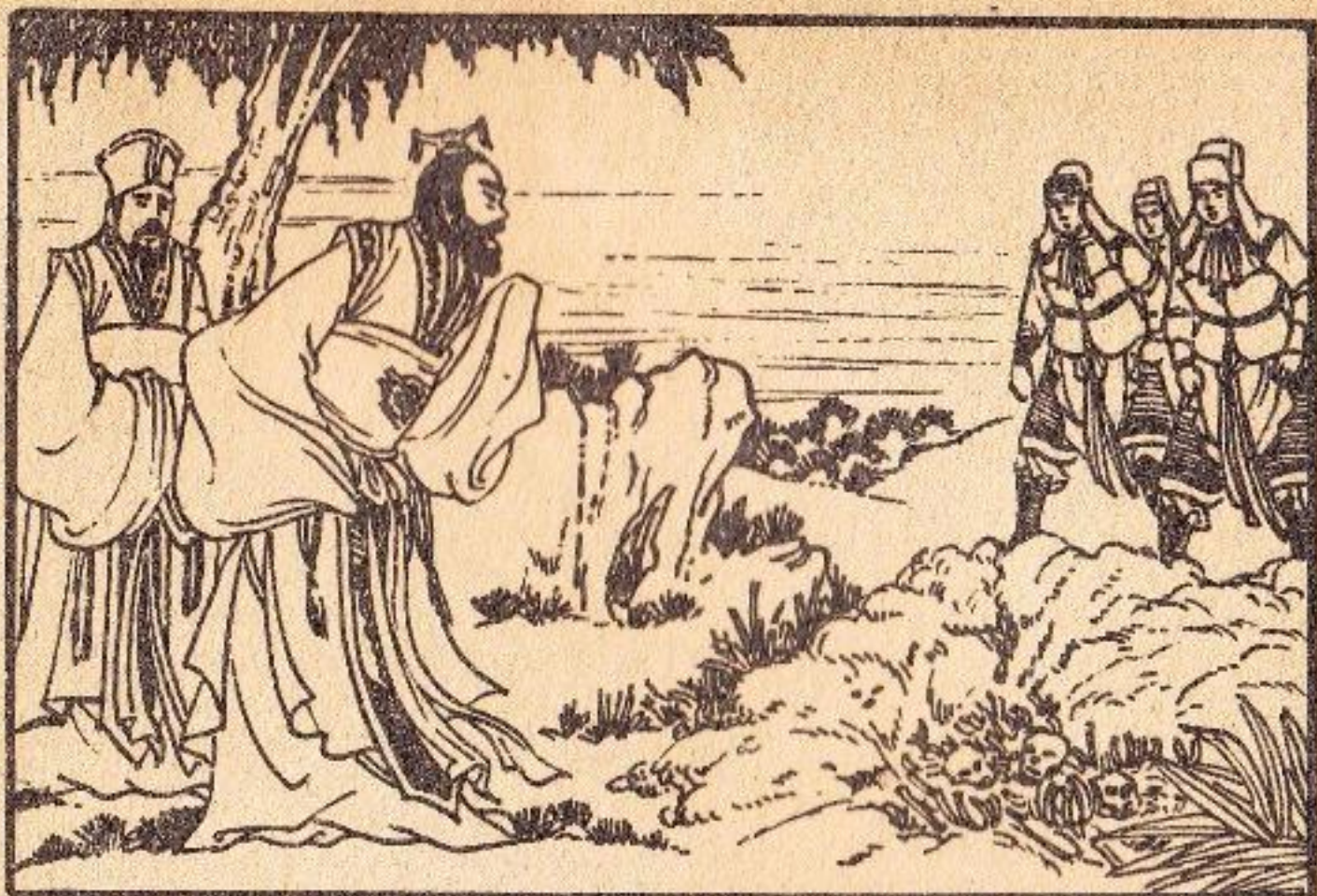
Gió thổi mạnh, trời đất âm u rờn rợn. Bỗng có quan Thị tứ vùng la lớn: "Có yêu tới!" Hoàng Phi Hổ rượu đã xoàng xoàng, nghe nói có yêu, vội vàng bước ra xem thử thì thấy Hồ Ly làm dữ, nhưng trong tay không có khí giới, nên mới bẻ lan can đánh nó.

Hồ Ly nhanh nhẹn tránh khỏi và trở đòn chụp lại, Hoàng Phi Hồ tràn ngang, gọi quân thả con kim nhãn thần oanh (nguyên con chim kim nhãn này có tài săn chồn rất hay).

Nghe lệnh khẩn cấp, tả hữu vâng lệnh, mở lồng đỏ thả thần oanh ra. Chim ấy bay lên, mắt mở rực sáng, vồ lấy Hồ Ly một cái. Hồ Ly hoảng sợ bỏ chạy vào hang đá bên Thái Hồ.

Trên cao, vua Trụ thấy rõ ràng, sai quân lấy cuộc đào xuống. Quân đào hơn ba mươi thước thì ngạc nhiên vô cùng vì nơi ấy xương người chồng chất đầy hang. Vua Trụ cả kinh nghĩ đến lời nói của quan Giám nghị: “Trong cung có yêu, thật đúng chẳng sai”.

Hồ Ly bị thần oanh vô xé mặt, bay nhanh về nhập xác. Bị Hoàng Phi Hồ đánh cho một trận, Đắc Kỳ tức tối vô cùng: “Ta chẳng chọc mi, sao mi lại hại ta, ta chỉ e cho mi khó tránh khỏi họa!”.

Khương Tử Nha nghe tin Bình Linh Vương ở Đông Hải trở lòng, Văn Thái sư kéo quân dẹp loạn, Sùng Hầu Hồ a dua theo Trụ, nhập bọn Vưu Hôn, Bí Trọng. Khương Tử Nha nói: “Nếu không trừ Sùng Hầu Hồ, thế nào tên giặc ấy cũng làm náo loạn hoàng cung”.

Hôm sau, Tử Nha tâu với Văn Vương: “Sùng Hầu Hồ xu nịnh hiệp dân, dọa chúa, hại tôi trung, gây náo loạn. Xin đại vương cử binh đánh Sùng Hầu Hồ may ra nhà vua còn biết hối lỗi sửa mình mà vì trăm họ”.

Văn Vương truyền lấy cờ, gươm đao giáo mác và chọn mười ngàn quân, ngựa, xem ngày tốt, phong Nam Cung Hoát làm tiên phong, Tân Giáp làm phó tướng, bốn hiền tám giỏi theo hộ giá. Dân nghe nói đại binh xuất chiến, ai ai cũng vui mừng.

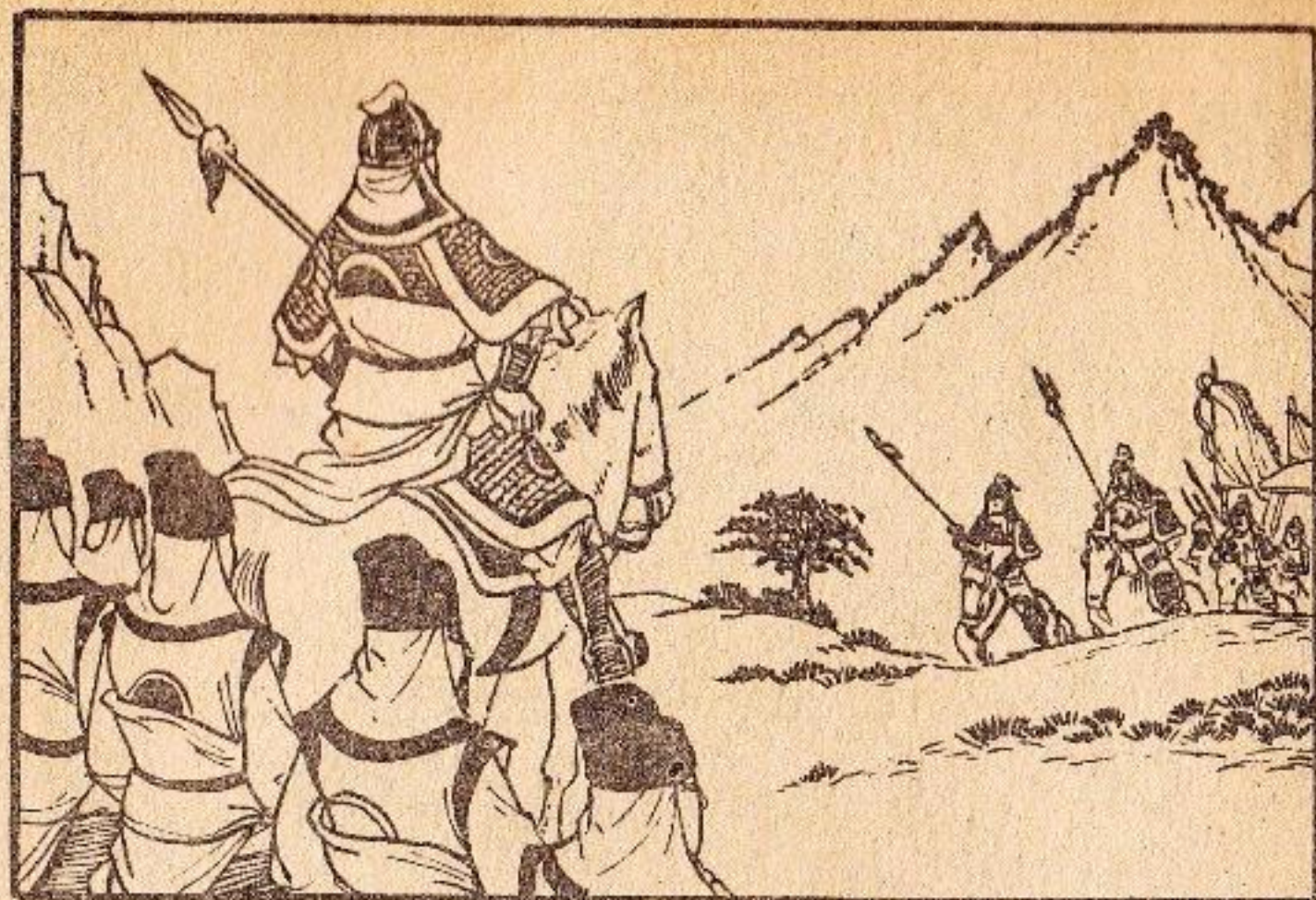
Lúc đó Sùng Hậu Hồ còn bận việc triều ca, để con là Sùng Ứng Bưu giữ ải. Sùng Ứng Bưu nghe quân báo nổi giận, truyền đại tướng quân Huỳnh Nguyên Tế, Trần Kế Trinh, Mai Đức và Kim Thành, hãy điếm binh đánh bắt giải về triều trị tội.

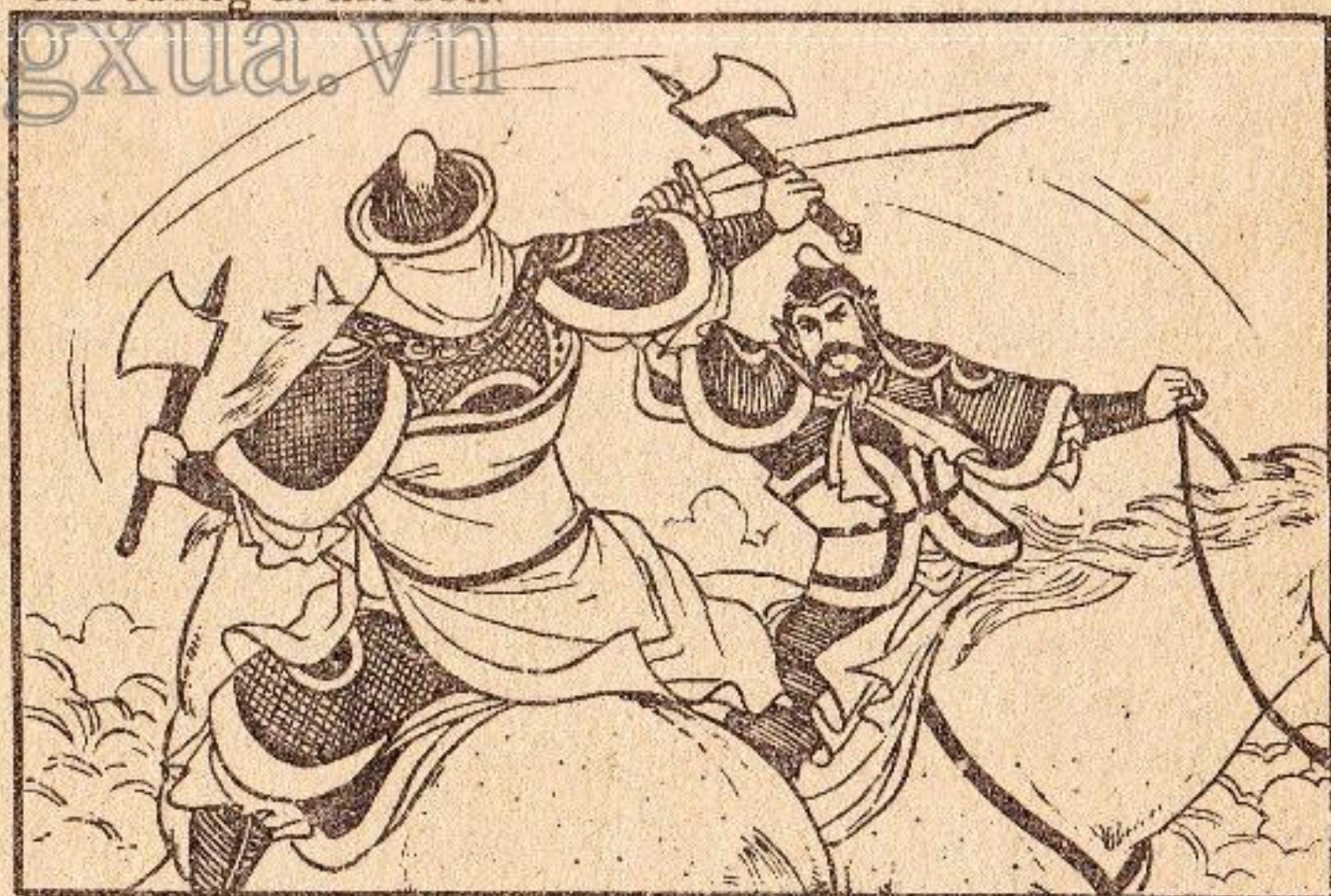
Tử Nha sai tiên phong đem quân khiêu chiến. Nam Cung Hoát tới trước thành hét lớn: "Nghịch tặc Sùng Hầu Hồ, hãy ra đây chịu chết cho mau!". Nói vừa dứt, đã thấy tướng Huỳnh Nguyên Tế ra múa gươm chém liên.

Hai tướng đánh nhau hơn hai mươi hiệp. Huỳnh Nguyên Tế đuối sức, nhắm cự không lại, liền quày ngựa bỏ chạy. Nam Cung Hoát đuổi theo, với một đao chém đầu Nguyên Tế đem về nạp cho Khương Thượng.

Rạng ngày, Sùng Ưng Bưu nổi súng lệnh, kéo đại binh đến Châu Ai, gọi lớn: “Cơ Xương và Tử Nha, hai đứa giặc ấy mau ra đây ta bảo!”. Tử Nha liền mời Văn Vương đi trước, Tứ Hiền và Bát Tuấn theo sau hộ giá, còn mình và các tướng đi hai bên.

Trần Kế Trinh, tướng của Sùng Hậu Hồ võ ngựa tới. Bên Tây Kỳ, Tân Giáp cũng xông ra, vung búa nói lớn: “Chớ quen thói hung hăng, có ta Cối địch đây!” Trần Kế Trinh đánh không lại Tân Giáp, Kim Thành và Mai Đức liền ra trợ lực.

Tử Nha thấy vậy sai Mao Công Toại và Châu Công Dáng ứng chiến. Bốn tướng đánh vù một hồi, phía Tây Kỳ Nam Cung Hoát không chịu được, liền cùng với Thiệu Công Thích, Doãn Công, Tân Miếng áp vào một lượt. Sùng Ứng Bưu thấy tướng Châu đông quá cũng xông vào trận. Hai bên đánh nhau không còn phân biệt được nữa, cát bụi bay ngất trời, tiếng quân reo tán loạn.

Chẳng mấy chốc, Doãn Công đâm Mai Đức nhào xuống ngựa chết tươi, Tân Giáp bửa xuống một búa trúng đầu Kim Thành chẻ làm đôi. Tử Nha không muốn sát hại sinh linh, liền thâu quân trở về.

Sùng Ứng Bưu thất trận, Khương Tử Nha muốn thừa thắng phá thành. Văn Vương can: "Cha con Sùng Hầu Hồ bất nhân, ác đức, ta đến đây cốt để trừ đũa ác mà thôi, nếu Thừa tướng phá thành, trăm dân lâm nạn, làm như vậy ta mang tiếng với thiên hạ".

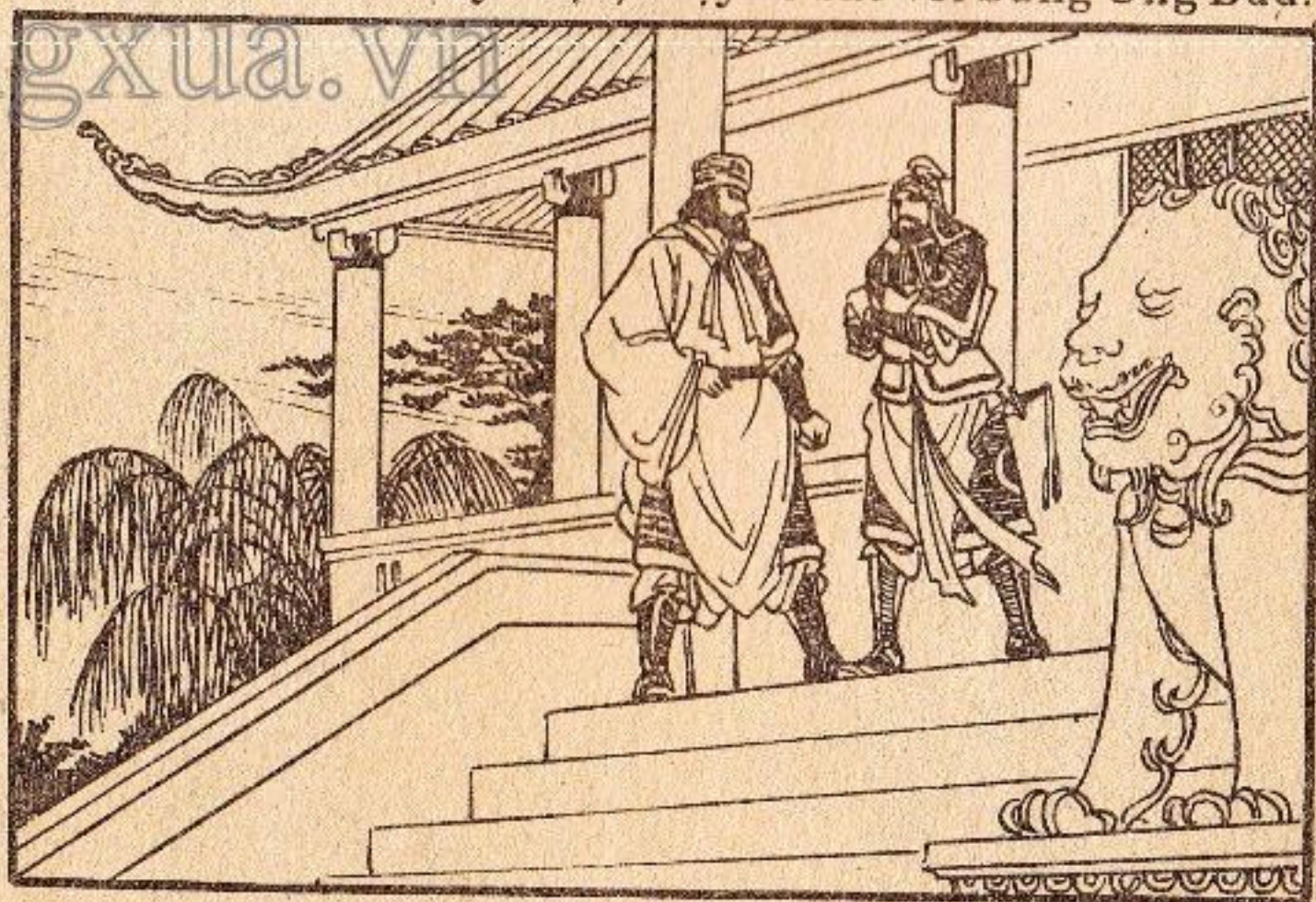
Tử Nha không dám trái ý, song lại nghĩ thầm: “Đánh giặc mà dọ dọ như vậy, biết bao giờ mới thắng?”. Nghĩ rồi viết một phong thơ hạch tội Sùng Hầu Hồ, khuyên Hắc Hồ theo mình, sai Nam Cung Hoát qua Tào Châu trao cho Sùng Hắc Hồ, còn mình đóng quân không khiêu chiến nữa.

Sùng Hắc Hồ đọc thư của Tử Nha xong, suy nghĩ rồi nói: “Tôi xin vâng lời chỉ dạy, nhưng chẳng có lời hồi âm. Ông về thưa lại với Tử Nha tôi sẽ tìm cách bắt anh tôi chịu tội”. Nam Cung Hoát lưu lại một đêm, sáng hôm sau dời gót.

Nam Cung Hoát đi rồi, Sùng Hắc Hồ bảo con mình là Sùng Yên Loan coi giữ Tào Châu, lại sai phó tướng là Cao Định, Thẩm Cang điểm ba ngàn binh kéo đến Sùng thành. Quân thám thính hay được, chạy về báo với Sùng Ứng Bưu.

Hắc Hồ vào phủ hỏi: “Vì cớ gì Cơ Xương lại đem binh đến đánh?” Ứng Bưu thưa: “Cháu không rõ nguyên do. Binh Tây Bá vừa giao chiến với binh ta một lần, cháu thất cơ nên phải cố thủ thành trì để nguy kế. Nay có chú đến đây thì may mắn đến chừng nào”.

Hôm sau, Sùng Hắc Hồ dẫn binh đến Dinh Châu khiêu chiến. Nam Cung Hoát hiểu ý, liền xin lãnh binh ra trận. Sùng Hắc Hồ thấy Nam Cung Hoát, liền hét lớn: “Vô cơ đem quân xâm chiếm nước ngoài, kẻ đạo đức không hành động như vậy”.

Dứt lời, Hắc Hồ vung búa chém tới, cả hai đều có sức mạnh như thần. Đánh được vài mươi hiệp, Sùng Hắc Hồ nói nhỏ: “Tôi sẽ lập kế bắt anh tôi dâng nạp, tướng quân giả vờ bại trận”.

Nam Cung Hoát cũng nói nhỏ: "Tôi xin vâng lệnh". Rồi chém bậy một đao, quày ngựa bỏ chạy và nói lớn: "Hắc Hồ, người có sức mạnh như thần, ta chịu thua đây, người chẳng nên đuổi theo". Sùng Hắc Hồ cười ngất, thâu binh vào thành lập tức.

Sùng Ứng Bưu thắc mắc tại sao Hắc Hồ không thả thần ưng bắt Nam Cung Hoát. Hắc Hồ nói: "Nếu chú thả thần ưng ra, Tử Nha trừ ngay, như vậy chú sẽ mất phép màu thì uống lắm. Chúng ta thắng một trận, có cơ hội toan tính mưu kế khác".

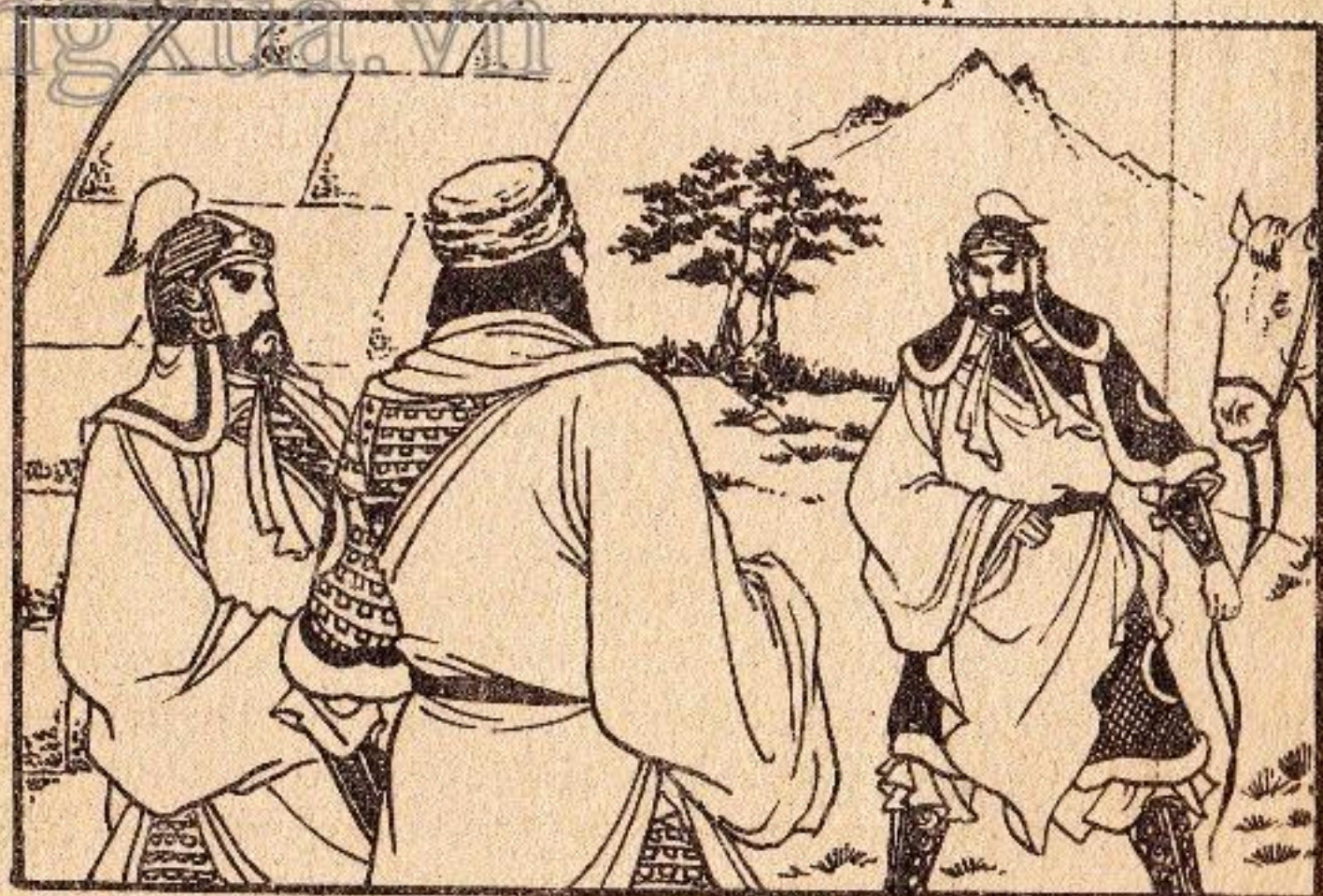
Sùng Hắc Hồ lại nói: “Cháu nên viết sớ gửi về triều ca cho thân phụ cháu rõ, còn phân chú, chú cũng mời thân phụ cháu về đây, cùng nhau tính kế mới mong thắng được Cơ Xương”. Sùng Ứng Bưu tuân lệnh.

Hầu Hồ đọc thư xong, tâu với Trụ Vương sự việc xảy ra. Trụ Vương nói: “Cơ Xương phạm tội trốn, trăm chưa vãn tội, nay lại đem binh gây chiến. Vậy thì khanh hãy về trước, trăm sẽ sai quân đến ứng chiến”.

Bấy giờ Hắc Hồ ngày đêm đã sai người tâm phúc dò thám nay nghe tin Hâu Hồ sắp kéo binh về, liền mật báo với Cao Định. Cao Định tuân lệnh ra đi. Hắc Hồ lại gọi Thẩm Cang đến dặn: “Người ở trong phủ, hễ thấy ta ra nghênh tiếp anh ta thì phải bắt hết cả vợ con anh ta đem nạp”.

Qua một lúc có quân vào báo: “Bắc Bá Hâu đã về đến nơi”. Hắc Hồ cùng đi với Ứng Bưu ra ngoài thành tiếp đón. Hâu Hồ vừa thấy mặt Hắc Hồ đã mừng rỡ nói lớn: “Có hiền đệ đến đây thì lo gì không trừ được Cơ Xương!”.

Sùng Hắc Hồ liền rút gươm ra khỏi vỏ, tức thì Cao Định dẫn hai mươi tên đao phủ áp lại bắt Sùng Hầu Hồ và Sùng Ứng Bưu trói liền. Hầu Hồ nạt lớn: “Chú bắt tôi làm gì vậy?” Hắc Hồ nói: “Anh làm quan đến cực phẩm mà không lo tu nhân tích đức, cậy lệnh vua làm Lộc Đài, hà khắc dân gian, thâu của hối lộ, để tiếng xấu cho họ Sùng ta. Anh nghĩ coi, ông bà cha mẹ ta trước kia nhân đức, yêu lành lánh dữ, mới tạo được tiếng thơm để lại chúng ta sự nghiệp ngày hôm nay. Tôi thà lỗi tình huynh đệ, giữ lại danh tiết cho họ Sùng, quyết bắt anh nạp cho Văn Vương để sau này họ Sùng ta khỏi mang tội với chư hầu”. Sùng Hầu Hồ nghe nói làm thính, không biết lời nào cãi lại.

Bấy giờ Thâm Cang đã bắt vợ và con gái của Sùng Hầu Hồ. Khi cha con Hầu Hồ đến nơi đã thấy hai mẹ con Lý thị bị trói tại biên môn, Hầu Hồ khóc than: “Không dè em lại hại anh, bắt cả nhà ta đem nạp cho địch!”

Tử Nha liền truyền võ sĩ dẫn hai cha con Sùng Hầu Hồ ra chém. Võ sĩ tuân lệnh kéo hai cha con ra ngoài, chém đầu đem vào nạp tức khắc.

Hắc Hồ nói: “Anh tôi đã dên tội, còn chị tôi và cháu gái chẳng liên can gì, tôi xin phép được cất nhà riêng nuôi dưỡng để trọn niềm huynh đệ”. Tử Nha nói: “Tôi xin chiêu ý. Nay quân hầu nên sai một tướng tâm phúc coi giữ Tào Châu, còn quân hầu ở lại đây, thay mặt anh nhận chức Bắc Bá Hầu”.

Sùng Hắc Hồ từ chối mãi không được phải nhận chức, sai quân mở trời chị dâu và cháu gái rồi rước về thành, còn Văn Vương và Tử Nha cũng từ giã Hắc Hồ đem binh về Tây Kỳ.

Sau khi hay tin, Trụ Vương giận lắm, nói: “Sùng Hầu Hồ công lao rất lớn, nay bị phản tặc giết đi, vậy thì trăm phải xuống chiếu truyền binh tướng đến phạt Cơ Xương, phá Tào Châu, bắt Sùng Hắc Hồ trị tội”.

Quan Thượng đại phu Lý Nhơn quì tâu: “Nếu bệ hạ cử binh phạt Văn Vương, trừ Hắc Hồ, e chư hầu không phục. Và lại Hầu Hồ chết đi cũng chẳng hại cho nước nhà, xin bệ hạ bỏ qua, lo việc dẹp giặc phía Đông và Nam”. Trụ Vương bèn nghe theo.

Bấy giờ, Văn Vương lâm bệnh nặng. Văn Vương cho gọi Tử Nha, Cơ Phát đến, nói: “Con hãy kêu Tử Nha bằng Thượng phụ, mỗi mỗi đều phải nghe lời Thừa tướng vì Thừa tướng là người thay mặt cha.

Một lúc sau, Văn Vương tử trần, hưởng thọ chín mươi bảy tuổi. Bấy giờ nhằm niên hiệu Trụ Vương năm thứ hai mươi, tháng mười một.

Văn Vương chết rồi, bá quan khâm liệm quan tài tại đền Bạch Hồ, rồi đồng tôn Cơ Phát lên làm chúa nước Châu. Cơ Phát xưng hiệu là Võ Vương, phong Tử Nha làm Thượng phụ còn bá quan đều thăng một cấp.

Tết Nguyên đán năm đó, vợ các quan đều vào chúc tuổi chánh hậu — Đắc Kỷ nhủ thầm: “Hoàng Phi Hồ trước đây hung hăng thả thân oanh quào mặt ta, hận ấy chưa trả. Nay sẵn dịp cũng nên hành hạ vợ nó là Giả thị một phen”.

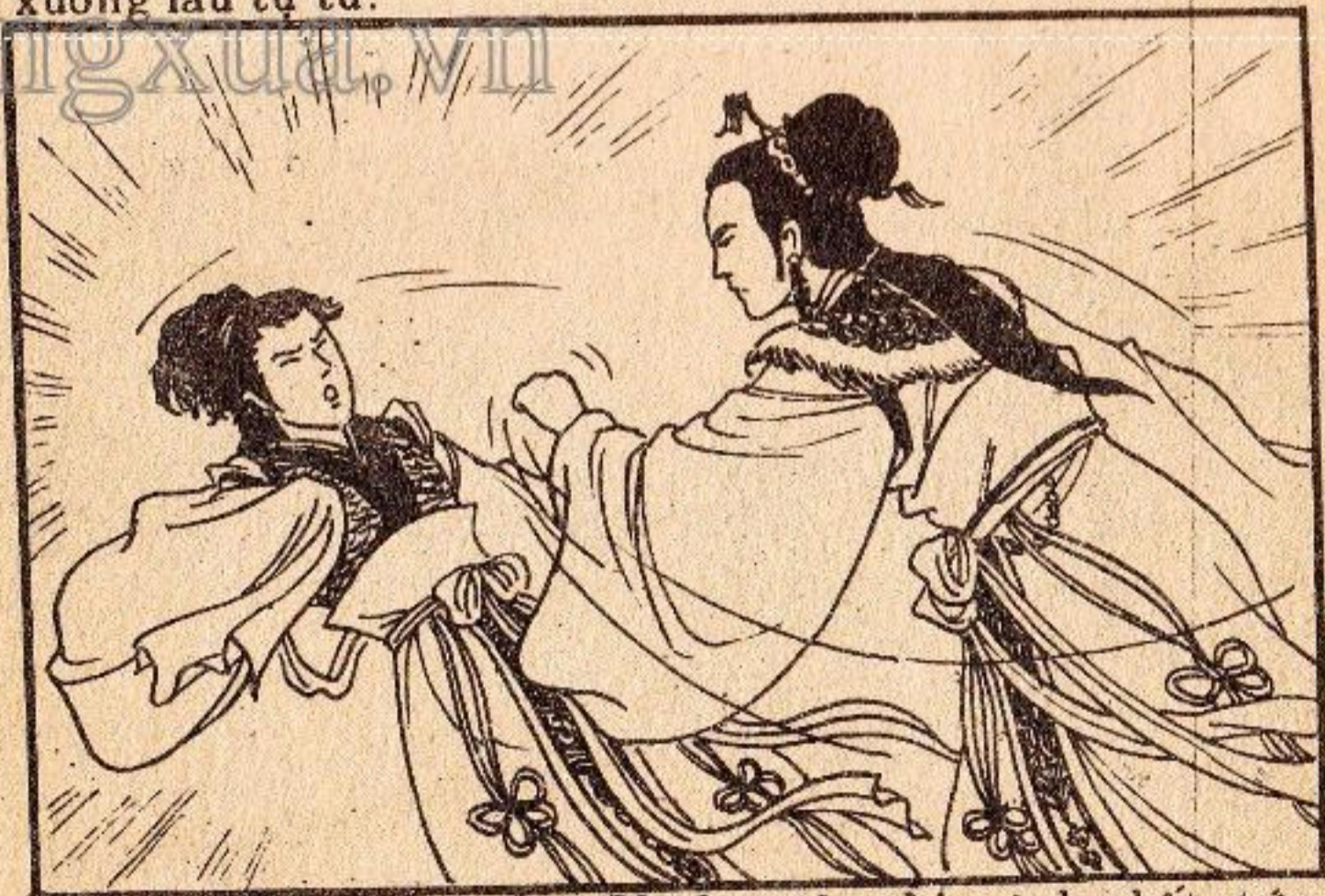
Đắc Kỳ thấy Giả thị có nhan sắc liền tìm cách cho Trụ Vương thấy mặt để lợi dụng. Đắc Kỳ dụ Giả thị đến lầu Trích Tinh ngắm cảnh. Thoái thác không được, Giả thị miễn cưỡng theo Đắc Kỳ.

Thấy sắc đẹp của Giả thị, Trụ Vương không cầm lòng được, buông lời tán tỉnh, rót rượu ép uống. Giả thị giận đứng dậy, mặt đỏ tía tai, nghĩ mình là Vương phi, không lẽ chịu nhục!

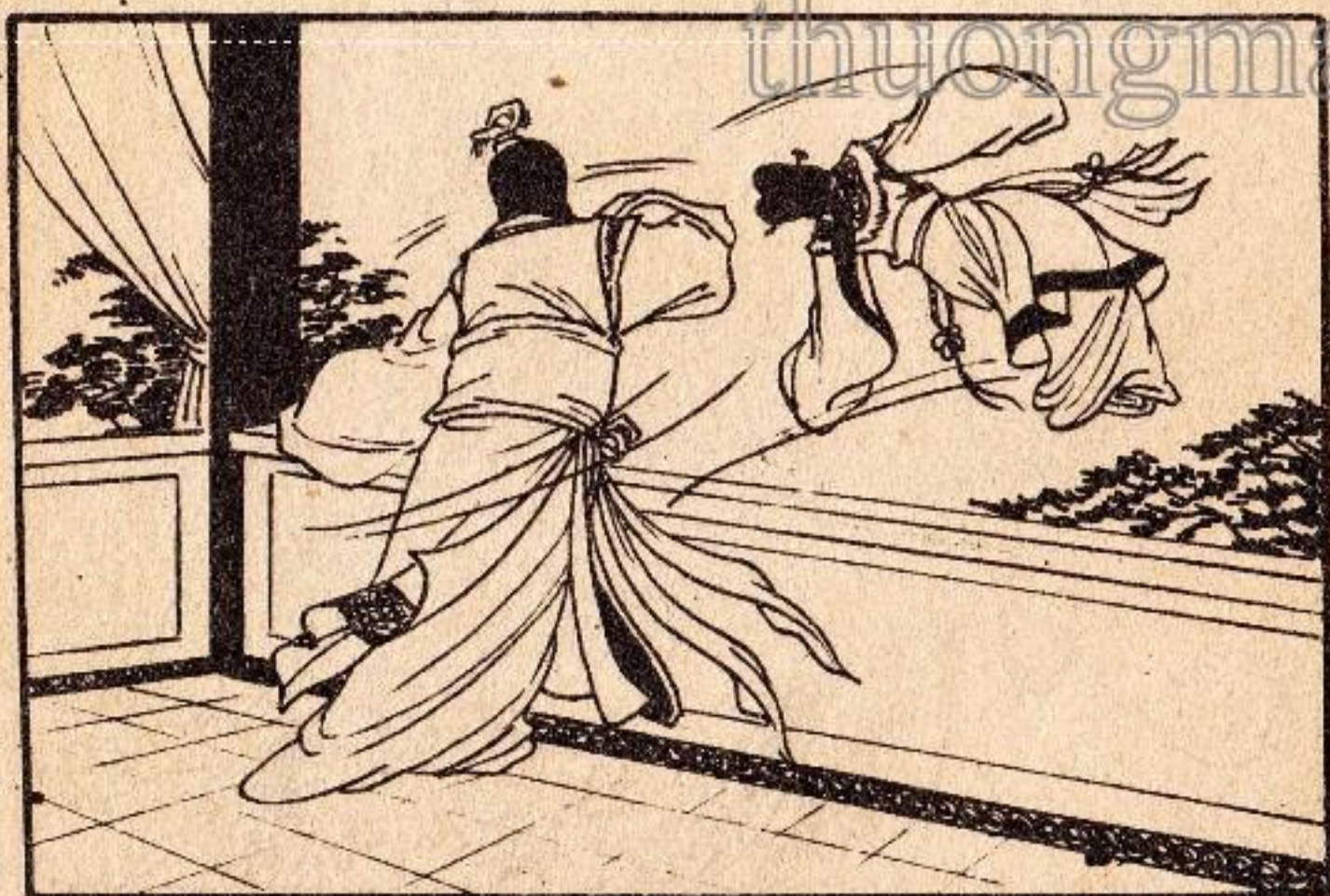
Trụ Vương bưng chén rượu đưa cho Giả thị. Giả thị thối thác, mãi đến khi lưng đụng tường, không còn đường để tránh nữa, giận quá hất chén rượu rớt xuống, thuận tay tát vào mặt vua Trụ mà nguyên rủa một lúc rồi nhảy xuống lầu tự tử.

Tây Cung Hoàng Quý Phi hay tin chị mình chết, tức giận đến gặp Trụ Vương và Đắc Kỷ. Quý Phi lôi xệch Đắc Kỷ dẫm hơn ba mươi dậm. Đắc Kỷ tuy là yêu quái, song thấy vua Trụ ngồi đó nên chẳng dám trở tài thú vật để phẫn đòn, chỉ giả vờ kêu la.

Hoàng Quý Phi trong cơn nóng giận đưa cao tay đánh Đặc Kỳ nhưng không ngờ nhằm mặt Trụ Vương, lại lớn tiếng nói: “Hôn quân còn bênh vực cho con dâm loạn, ta quyết đánh cho chết đứa bất nơn, thể mạng người thác vô tội”.

Vua Trụ thét: “Con khốn nạn này dám cả gan đánh trẫm!”. Như muốn ăn tươi nuốt sống, vua Trụ tay trái nắm tóc Hoàng Quý Phi, tay phải nắm áo, nhấc bổng Hoàng Quý Phi quăng xuống lầu Trích Tinh.

Hoàng Phi Hồ được tin, phân vân chưa biết tính sao. Các tướng tìm đủ cách khuyên nhủ nên tìm chúa khác để phò. Hoàng Phi Hồ ra lệnh cho cả gia đình, quân tướng của mình rời khỏi triều ca.

Châu Kỳ nghĩ thầm: "Mình nói khích, nên anh tự ái làm phẫn, biết đâu chốc nữa đây cơn giận tiêu tan anh sẽ hồi tâm quay về!". Nghĩ vậy Châu Kỳ nói: "Chỉ bằng sẵn đây ta kéo nhau qua hỏi tội Trụ Vương, dò phản ứng như thế nào?".

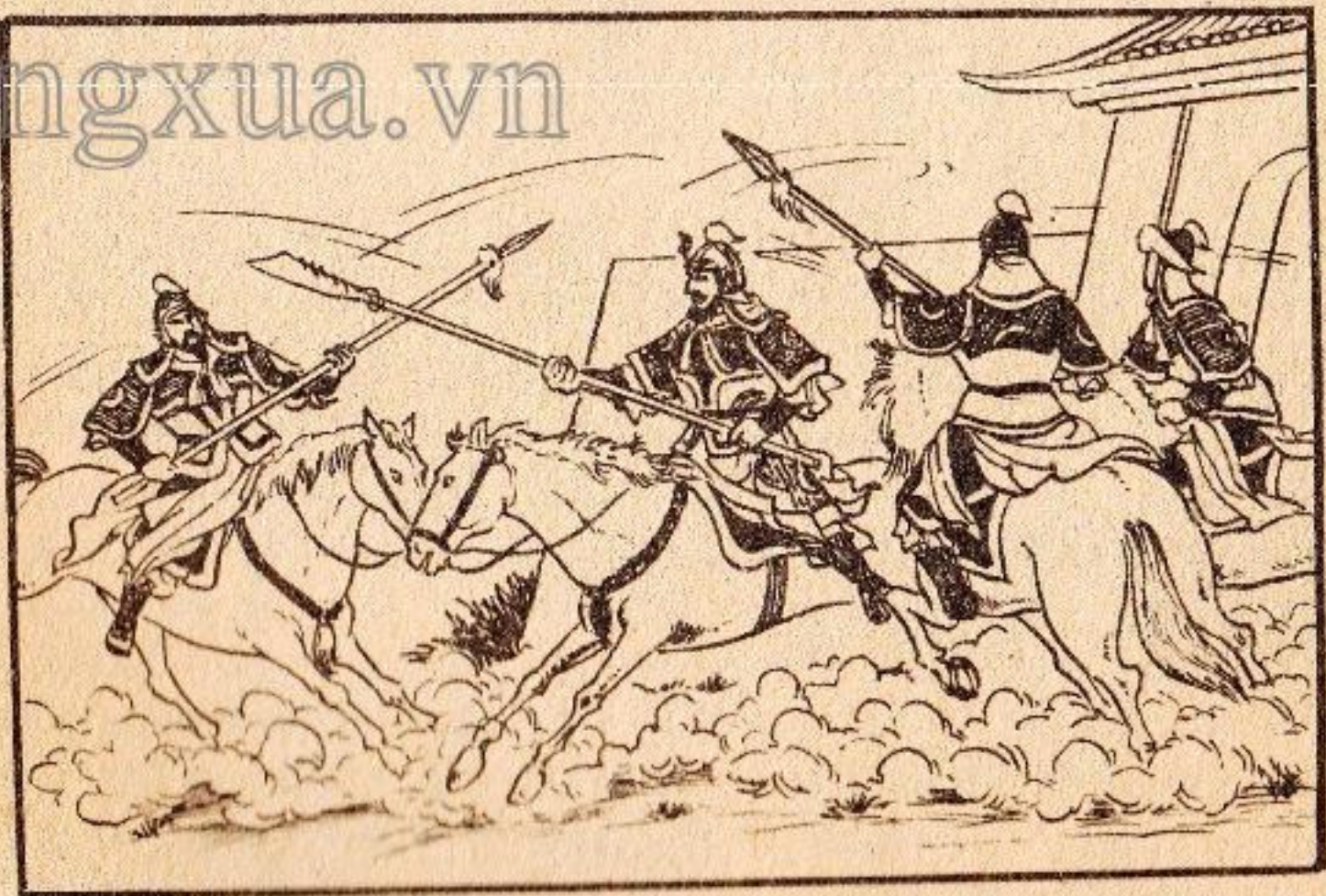
Hoàng Phi Hồ truyền gia tướng đẩy xe về phía Tây môn đi trước. Trời vừa rục sáng, Châu Kỳ đã đến Ngọ môn gọi lớn: “Quan Đương giá! Gọi Trụ Vương ra nói chuyện cho mau, nếu cãi lời ta, đừng trách ta sao vô lễ”.

Vua Trụ nổi nóng, mặc giáp, cầm siêu, lên ngựa ra ngô. Hoàng Phi Hồ đứng ngoài cũng thẹn với Vua. Châu Kỳ liên lớn tiếng: “Trụ Vương là hôn quân vô đạo, làm chúa hiệp vợ tôi, còn để làm gì cho bản mặt!”.

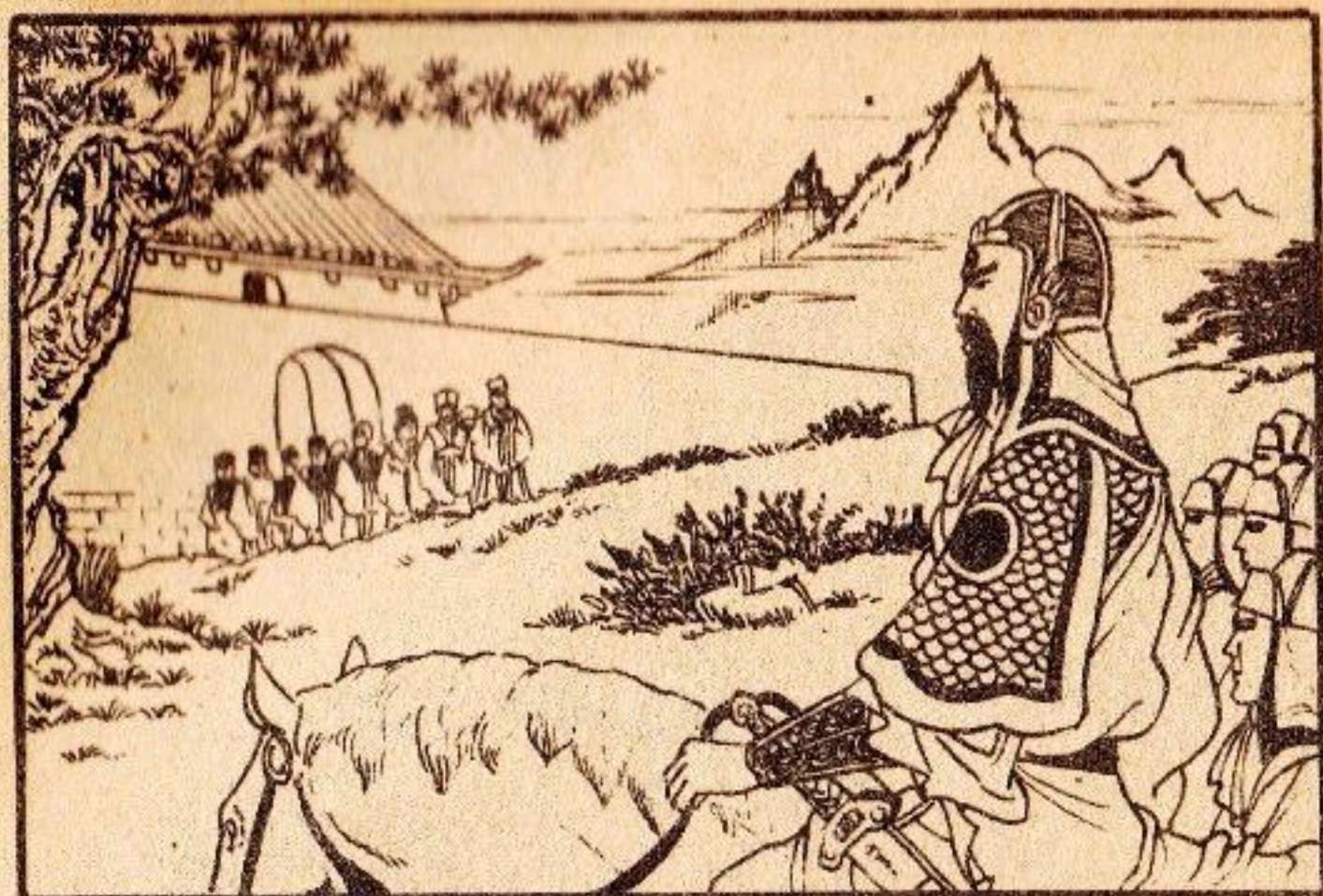
Nói rồi thúc ngựa tới, vua Trụ nổi sung đưa đao đỡ. Hoàng Minh và Hoàng Phi Hồ tức quá cũng phải ra tay, một rông ba cọp quần nhau trước Ngọ môn.

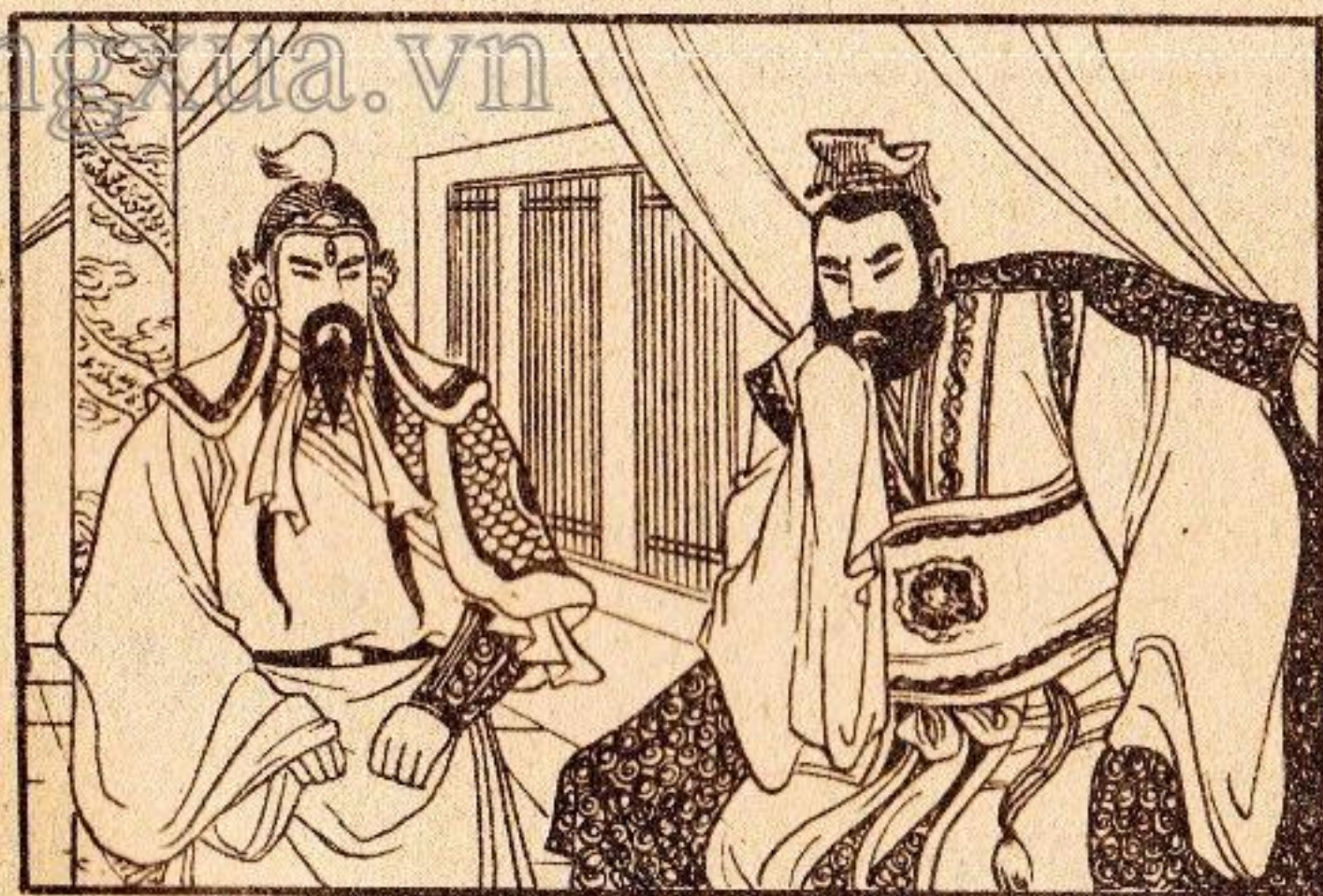
Trụ Vương là một tay võ nghệ có hạng, nên mặc dù có sự tham chiến của Hoàng Phi Hồ, Trụ Vương vẫn không nao núng.

Trận đấu có trên ba mươi hiệp. Trụ Vương đánh siêu đao hay lắm, biến hóa như rồng, nhưng làm sao cự lại ba con hùm từng vẫy vùng trong bốn bể! Lượng sức mình không cự nổi nên Trụ Vương phải nhịn thua bỏ chạy. Hoàng Minh thừa thắng thúc ngựa đuổi theo. Hoàng Phi Hồ cản lại: “Không nên rượt theo vua, chúng ta hãy trở ra cho kịp”. Ba người ra roi giục ngựa bay biến theo gia quyến ở Tây môn. Đoàn người gặp nhau tiến về một nước.

Trong lúc bá quan còn đang luận bàn việc Hoàng Phi Hồ đánh vua, thì thấy quân vào báo: “Văn Thái sư dẹp Đông Hải xong rồi, dẫn binh về gần đến”. Bá quan mừng rỡ khôn cùng, đông ra nghênh tiếp.

Văn Thái sư nghe chuyện xong, tâu với Trụ Vương: “Bệ hạ vi tư vị Hoàng hậu mà ra nông nổi. Hoàng Phi Hồ là vị tướng có công lớn với nước, xin bệ hạ tha cho Hoàng Phi Hồ, xuống chỉ chiêu an đại thần để cho cơ nghiệp quốc gia vững bền”.

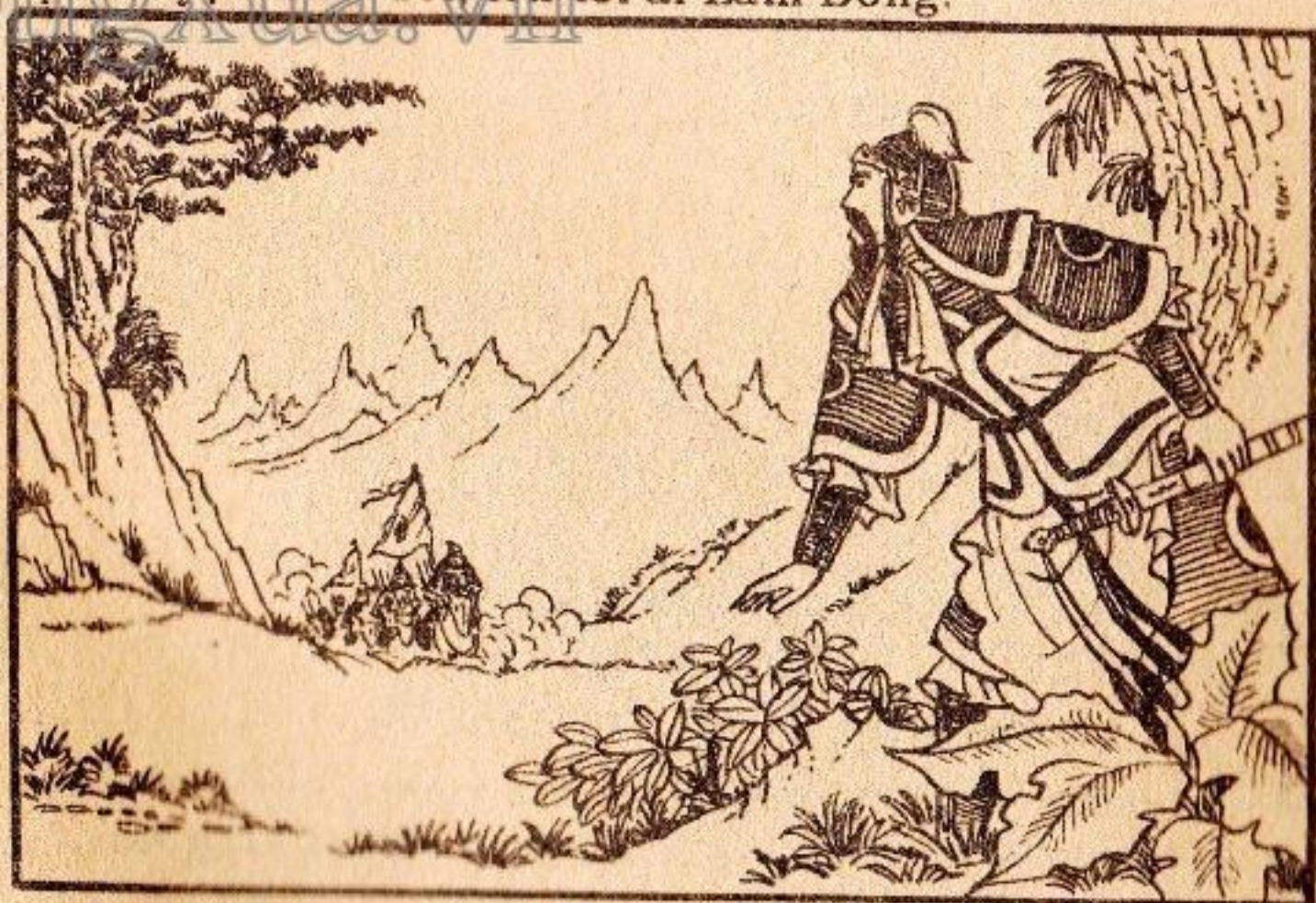
Văn Thái sư liền gọi Kiết Lập và Dư Khánh dạy rằng:
“Hai người mau đem trát văn ra hai ải Mạnh Tân và Đông
Quan truyền các quan trấn ải giữ gìn, đừng cho Hoàng Phi Hổ
qua. Đợi ta đuổi theo bắt lại, sẽ lấy công bình mà
xét xử.”

Thái sư Văn Trọng truyền cho ba trấn Thanh Long,
Lâm Đồng và Giai Mộng, ngăn đón Hoàng Phi Hổ xong,
liền tự mình quân lãnh binh tướng đuổi theo lập tức. Tiếng
trống khua vang trời, tiếng quân reo dậy đất.

Cả bọn Hoàng Phi Hổ qua khỏi sông Mạnh Tân, rồi qua sông Hoàng Hà, lân đến sông Dẫn Trì là địa hạt của Trương Khuê trấn đóng, Hoàng Phi Hổ biết Trương Khuê có phép địa hành, nên phải chạy tránh ngoài vòng thành, qua huyện Dẫn Trì, đến tới ải Lâm Đồng.

Bấy giờ Hoàng Phi Hổ mới vừa an lòng thì ngó ngoái lại thấy một đoàn người ngựa kéo đến như bay, đằng trước có cây cờ hiệu rất lớn, đề chữ "Văn". Hoàng Phi Hổ than: "Văn Thái sư đem binh đuổi theo, chúng ta làm sao cự lại?".